

[Socialministeren]

hele debatten i salen så dog at supplere med spørgsmål om indvandrerbørnene, selv om det ikke er så forfærdelig længe siden, vi havde en debat om det.

Jeg skal ikke gå ind på de enkelte elementer i den debat, vi har haft her i dag. Mange ordførere har benyttet lejligheden til – og det synes jeg også der har været god grund til – at komme med mere principielle standpunkter. Flere har været inde på daginstitutionerne og spørgsmålet om antallet af daginstitutioner. Jeg kan sige til fru Ingerlise Koefoed, at jeg ikke har nogen planer om at påbyde kommunerne at oprette det fornødne antal daginstitutioner. Det er klart, at dette spørgsmål må ses i nøje sammenhæng med, hvad vi i øvrigt mener vi kan tillade os i den økonomiske situation, vi befinder os i, og derfor er det efter min opfattelse nødvendigt at overveje betalingsformen, hvis vi vil have flere daginstitutioner, og om vi kan opretholde de forhold, vi har i dag. Det har jeg i og for sig ikke tænkt at lægge op til nogen større diskussion af under denne debat, men jeg mener, der her er nogle sammenhænge, man er nødt til at se på.

Enkelte ordførere har været inde på spørgsmålet om barselorlov. Der er det jo sådan, at regeringen på forhånd har bebudet et lovforslag, og derfor synes jeg ikke, der er nogen grund til at tage den debat i dag.

Jeg deler den opfattelse, mange ordførere har givet udtryk for om de ændrede vilkår for børn i vort samfund, og jeg synes, der har været givet en lang række forskellige gode eksempler. Det har jo også været baggrunden for både det arbejde, der hidtil har været gjort i børnekommissionen, og det arbejde, der nu skal fortsættes. Derfor vil jeg gerne slutte med det samme, som jeg sluttede mit første indlæg med, nemlig med at henvise til det materiale, som vi får, og den debat, som jeg også mener vi må have på baggrund af det materiale.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Fru Ingerlise Koefoed kom med nogle betragtninger om, at folkeskolen var en borgerlig skole, hvor arbejderklassens børn bliver tabere, betragtninger, hvis holdepunkt var en stigning i anvendelsen af specialundervisning.

Jeg sagde i min indledning tidligere på dagen, at socialdemokratiet også havde ønsket sig en anden udformning af folkeskoleloven end den, der faktisk blev tilfældet, og det var netop prøverne, niveaudelingen og en række af de ting, jeg tænkte på i den forbindelse, men som bekendt accepterede både vi og SF som et kompromis den nugældende lov. Jeg vil imidlertid pege på, at stigningen i forbruget af specialundervisning i modsætning til, hvad fru Ingerlise Koefoed antydede, dels hænger sammen med, at disse problemer, som også eksisterede førhen, nu løses på betydelig bedre vis, dels med, at den integrering af handicappede, som særforsogets udlægning indebærer, rent faktisk i vidt omfang er realiseret op igennem 1970erne med et deraf øget behov for specialundervisning.

Fru Ingerlise Koefoed talte om manglerne i vores samfund og herunder manglerne på alternativer for de ældste folkeskoleklasser, men så vidt jeg kunne høre, var der ikke noget konstruktivt forslag om initiativer til at løse problemerne. Jeg vil gerne pege på nogle ting, som vel ikke løser alle problemer, men som vi har i det eksisterende system, og som det forekom mig fru Ingerlise Koefoed alligevel efterlyste. Vi har f. eks. en ungdomsskole i hver eneste kommune i dette land, en ungdomsskole som et alternativ, der giver en lang række af de tilbud, der har været efterlyst; men dermed være ikke sagt, at vi ikke skal overveje yderligere varierede tilbud i vores undervisningssystem for disse aldersgrupper.

Når det siges, at besparelser gør, at efterskolen ikke kan fungere som et alternativ for de ældste klasser, er det direkte i modstrid med den faktiske udvikling. I løbet af de sidste fem år er der kommet 30 nye efterskoler, heraf de ni alene inden for det sidste år, og elevtallet er tilsvarende steget fra 1977 til 1979, som er de sidste år, vi har tal fra, med 1.600 elever. Jeg vil minde om, at denne rent midlertidige begrænsning i støtten til elever på disse skoler – og det er måske det, som ligger bag fru Ingerlise Koefoeds bemærkninger – ophører her fra den 1. august 1980, og den hang i øvrigt sammen med et tidligere overforbrug.

Fru Lone Dybkjær var inde på spørgsmålet om trafikikkerhed på skolevejen. Jeg kan i den forbindelse oplyse, at vi i undervisningsministeriet har hele det problem til